

*megüzentem a szerelemnek
öltse föl azt az ősi illatot
s nézzen vissza*
bár öregedve
de itt vagyok még itt vagyok

*megüzenem az én folyómnak
s öccsének is*
hogyan ott leszek
s hogy az leszek akinek ismert
ha még leszek

MAGYARI LAJOS

Arcaink

Egy színházi kollokvium résztvevőinek

*Némaságra — s be jó! — még nem született ember,
a nyelv legyen béna bár, úgy a szív beszél.
Kínját a csecsemő is a világba ríja,
s a vén a szemével szól végül életért...
Hát mi, a felnőtt értelemmel áldott
— s így kétely-tövissel megvert — lelkesek,
kik tövig bontjuk le az elaggó világot,
s újra fölrakjuk, mi már elveszett?!
Hány hangot s arcot hoztunk az időből,
köztiünk kicsoda voltak hangja jár,
ha ő arcukat az arcunkra igazítjuk
komor parancsok vad villámainál...?*

Végül is: hány ember egyetlen ember?

*Nincs, ki az ösöktől, társaktól szabad,
nincs, ki az eredés láncait eloldva,
múlttól és vértől szabaddá szakad!
Adámnak kínjait játsszuk mi végtelen,
s az anya-ős félelme még génjeinkben ég,
eljátsszuk mégis, mégis Káin lázadását
s a hugenották hős hitvalló hitét,
eljátsszuk Dózsát s el az ellen-Dózsát,
a térdeplő Abelt, a lehajtott fejűt,
s hogy mi vagyunk ő is, ő is mi volnánk:
a fölismerés lobban, s szívenüt...*

*Eljátszunk mindent, mit tudunk magunkról —
pörköljön bár szégyen, hagyjon el a gög...!
De ha jól játszunk, ha igazul játszunk,
tán nem játsszuk el — az egyetlen Jövőt.*

Benedek Elek arcképe 1921-ből

*Háborúk üszkén, birodalmak romján
egy férfi jön a szülőföld felé.
Jön szembe a futók megriadt hadával,
és semmi sincs, mi megrettentené.*

*Háborúk üszkén, birodalmak romján
egyedül jön ő és fegyvertelen,
őszi szélbe leng szép ősz szakálla
és bölcs mosolya fölsüt szelíden.*

*Ki harcolni egykor tágabb térre vágyott,
most jön az örök szülőföld felé.
Tarsolyában hoz kincset: új világot,
és minden kincse az elesetteké.*

*Háborúk üszkén, birodalmak romján
fát ültet, szánt, kaszál és arat,
s mikor az Embert ronggyá kicsinyítnek,
ő akkor nevel nevel föl bátor fiakat.*

*Háborúk üszkén, birodalmak romján
egyetlen hite maradt még: a nép,
a bajlátott nép, a vad vihart kiállott,
ki mégis szövi az Idő szöttesét.*

*Egy férfi jön az örök szülőföldre,
fegyvere: szelídség, ő harca: a béke,
Szava a földbe hull, s nyomán kinyílik:
virágnak virága — Ember reménysége.*